

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: Udrag fra Robert Fulton

Citation: Hauch, Carsten: "Robert Fulton: 1-2. - 1928", i Hauch, Carsten: *Robert Fulton: 1-2. - 1928*, udg. af Niels Birger Wamberg , 1926-29, s. 80. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hauch02val-shoot-idm140500968194416/facsimile.pdf> (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Robert Fulton: 1-2. - 1928

sig hildet i disse Drømmetaager, hvori Sjælen tidt ligesom forvildes og taber sig, naar man længe betragter det rindende Vand. Omsider, da hans Førestillinger igjen klarede, randt den Samtale ham i Hu, som han Aftenen i Forveien havde havt med Barlow om Amerikas Opdager.

»Lykkelig var den Mand,« sukkede han, »og alle de, der, lig ham, kun ledes af een urokkelig Tanke, om hvis Sandhed de ere overbeviste, og for hvilken de ere beredte til at hengive Velfærd og Liv og Alt, hvad der blot har en udvortes Glands.«

Da han kom tilbage og saae den lille Hund, der endnu stod bunden, løste han den af dens Baand, men sørgede tillige for, at Døren var lukket, saa den ikke kunde komme ud. Den nærmede sig da venlig til ham og logrede med sin Hale; men han bøiede sig ned og klappede den, hvorefter den tog Plads ved hans Side og betragtede ham med sine trofaste Øine.

»Du søger vel ogsaa Noget, hvorfor Du kan opoffre Dit Liv, og i hvis Tjeneste Du kan udvikle og anvende Dine bedste Evner,« sagde Fulton.

Først om Eftermiddagen kom Barlow og William Harris tilbage fra deres Jagt. De havde skudt flere Snepper og andre Styltegængere og desuden en stor broncefarvet Fugl. »See, der er en af de Fugle, der sang for Eder i Morges, da Solen gik op,« sagde William Harris, »det er ellers ikke let at skyde dem; thi de flyve meget høit.«

Fulton spurgte nu, om han ikke vilde sælge den lille Hund. Men William Harris rystede paa Hovedet og sagde, at en saadan Hund var en stor Skat; »thi dens Moder kan lugte Ulvene, selv naar de ere

langt borte, og den samme Natur mærker man ogsaa hos denne,« fæiede han til.

Om Aftenen, da Ilden blussede, og Røgen var trukken op under Taget, fortalte den ældre Harris om sine Jagter i fordums Tid og om den Maade, hvorpaa han forfærdigede sine Jagtredskaber og meget Andet, som han i sin Eensomhed trængte til. »Jeg har ikke været meer end sex Aar her,« sagde han blandt Andet, »før boede jeg paa den anden Side af Middletown, nedenfor Udløbet af Swatara. Men siden, da min Kone og mine to smaa Børn døde, og da Vildtet aftog der i Egnen, blev jeg kjed af at boe der. Jeg solgte da min tidligere Eiendom og drog længere mod Nord og satte mig ned her.«

»Har I aldrig været paa den anden Side af Susquehannah?« spurgte Barlow.

»Jo, i forrige Sommer gjorde jeg en Reise mod Vest til Ohiofloden paa den anden Side af Alleghanybjergene. Der kommer Foraaret tidligere end her, der ere Skovene større og fulde af Dyr, og der er en langt bedre Jagt, end paa disse Steder.«

Til alt dette lyttede Barlow med stor Opmærksomhed, hans Tanker havde nu ganske vendt sig til den praktiske Side af Livet, og han syntes aldeles at have glemt de Sværmerier og den Drømmeverden, hvori han den forrige Aften havde fordybet sig.

Om Aftenen blev der igjen strøet Halm og Maisblade paa Gulvet, hvorefter de alle lagde sig til Hvile. Barlow og William Harris faldt snart i Søvn, thi de vare trætte af Jagten. Fulton derimod laae længe vaagen og betragtede den hendøende Flamme paa Arnestedet; dog omsider sov ogsaa han ind